

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΛΙΤΙΚΟΣΑΤΥΡΙΚΗ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΔΗΛΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ. Ἐν Ἀθήναις φρ. 15. — Ἐν δὲ ταῖς ἑπαρχ. φρ. 16. — Ἐν τῷ ἔξωτ. φ., 25.

ΑΓΓΕΛΙΑΙ, ἀπαξ ἢ δις, λ. 40, τρίς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.

Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

—ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ΟΔΟΣ ΜΟΥΣΩΝ, Ἀριθ. 4, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν Πλατεῖαν Συντάγματος.—

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ.

Ἦσαν ἀπελπιστικῆς ποικιλίας αἱ εἰδήσεις ὡς ἐλάμβανέ τις χθὲς περὶ τῆς ὥρας καθ' ἣν θὰ εἰσέπλεον εἰς Πειραιᾶ ἡ Ἀμφιτρίτη. Ἀπὸ τῆς ὑψίστης αἰσιοδοξίας μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαισιοδοξίας ἐκυμαίνοντο αἱ ὥραι τῆς ἀφίξεως τῶν Βασιλέων.

- Εἰς τὰς ἑννέα τὸ βράδυ.
- Εἰς τὰς ἑννέα τὸ πρωί.
- Ἀκριβῶς τὸ μεσημέρι.
- Εἰς τὰς 4 μ. μ.
- Δὲν εἶδατε τὴν ὥραν ποῦ θάλλῃ;
- Προφῆται εἴμεθα νὰ τὴν δοῦμε;
- Βρὲ τὴν Ὥραν τοῦ Τρικούπη!
- Ἐ! τί γράφει ἡ Ὥρα τοῦ Τρικούπη;
- Πῶς θάλλῃ πρωὶ πρωὶ, τὴν ὥραν καθ' ἣν βγαίνουνε οἱ σαλεψίδες.

- Ἄ! μαζὺ μὲ τοὺς σαλεψίδες λοιπὸν θάλλῃ;
- Βρὲ δὲν ἔρχεται πρωὶ κ' ἔννοιά σας. Ἄν δὲν νυκτώσῃ, δὲν τὸ κουνᾷ.

- Καὶ γιατί σὲ παρακαλῶ, ποῦ κάνεις ποῦ τὰ ξέρεις ὅλα;

- Νὰ γιατί! Δὲν τὸ νοιώθεις; Θέλει ρουνέτα, θέλει φῶτα.

- Καὶ καλλίτερο φῶς ἀπὸ τοῦτο γίνεται;
- Γιὰ τὸν βασιλέα μιλάτε, διακόπτει ἓνας λεμβούχος τοῦ Πειραιῶς, κατὰ τὴν 9ην τῆς πρωίας.

- Ναί.

- Ἐ, μπῆτε μέσα νὰ σᾶς πάγω.

- Βρὲ ποῦ θὰ μᾶς πᾶς, ἀκόμη δὲν ἔπесе κανένα κανόνι.

- Δὲ βλέπετε, ποῦ ὑψώθηκε σινιάλο; Βαπόρι μπαίνει μέσα.

- Ἐ! καὶ πῶς μπαίνει, θὰ πῇ ὅτι εἶναι ἡ Ἀμφιτρίτη;

- Νὰ, ἄμα ἀποκάτω ἀπὸ τὸ σινιάλο βλέπετε κρεμά-

σμένο αὐτὸ τὸ κολοκύθι, θὰ πῇ πῶς εἶναι πλοῖο Βασιλικό.

Αὐτὰ ἐλέγοντο καθ' ὅλον τὸ μῆκος ἀπὸ τοῦ σταθμοῦ Ἀθηνῶν μέχρι τοῦ σταθμοῦ καὶ τῆς προκυμαίας Πειραιῶς.

Ὅπως ἡ κυβέρνησις ἠγνόει ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ ἤρχοντο οἱ Βασιλεῖς, οὕτω ἠγνόουν ἐπίσης καὶ τὴν ὥραν καθ' ἣν θὰ εἰσέρχοντο. Ἡ Ὥρα ἠπατήθη κατὰ ὀκτὼ ὁλοκλήρους ὥρας. Τέτοιο παληρολόγω αὐτὴ ἡ Ὥρα!

Ὁ πρῶτος ἐνδιαφερόμενος διὰ τὸ γεγονός τῆς ἡμέρας—ὁ πρῶτος καὶ ὁ μόνος τὸν ὅποιον ἀπήντησα ἦτο...

ὁ πρίγκιψ Ἀθερινόπουλος. Ἐφερε τὸ κυανόχρυσον πετρὸν του ἐπὶ τοῦ μικροῦ του πύλου, ἔστילθον αἱ παρειαί του, ἀνησύχει ὁ γαλανὸς ὀφθαλμὸς του, ἐρίγει ἡ ξανθὴ του τρίχων, ἔφρεν ἀμίμητα τὸν στακτόχρουν ἐπενδύτην του, ἐπεδείκνυν ἐπ' αὐτὸν τὴν μακρὴν του ῥεδιγκόταν καὶ ἤστραπτεν ἐπὶ τοῦ λευκοῦ του ὑποκαμίσου μία στοργγύλη κιτρίνη κηλὶς σχήματος παρασήμου.

Μ' ἐπλησίασε μυστηριώδης.

Τὸν ἠκολούθησα σοβαρῶς.

Μὲ ἠρώτησεν: Ἄν πρέπει νὰ ἀναβῇ ἐπὶ τοῦ ἀτμοπλοίου τοῦ φέροντος τοὺς Βασιλεῖς.

Τοῦ εἶπα ὅτι εἶναι ἀπαραίτητον.

Μὲ ἐχαιρέτισε. Τὸν ἐχαιρέτισα. Κ' ἐσκέφθην ὅτι ὁ μόνος δυνατὸς πρίγκιψ ἐν Ἑλλάδι εἶναι ὁ πρίγκιψ Ἀθερινόπουλος.

Τὸ μόνον σημεῖον ὅπερ ἐξ ὅλου τοῦ Πειραιῶς ὑπώπτευσε τὸ βασιλικὸν τῆς προχθεσινῆς ἡμέρας ἦτο ἡ Προκυμαία του. Ἐκεῖ ὅπου τ' ἀπομεσήμερα τὴν Κυριακὴν παίρνουν τὸ φρέσκο των καὶ τὰ δύο πειραιῶκα γέννη, ἀνηρτήθησαν διπλοὶ φραγμοὶ σημαίων, ποικίλων χρωμάτων καὶ ἡλικιῶν—ὑπερίσχυε τὸ γραῖκὸν στοιχείον—ἤρχιζον δὲ καὶ κατέληγον οἱ δύο αὐτοὶ σοῖχοι εἰς τέσσαρας λευκοὺς

πασσάλους πυραμιδοειδείς, ἐπὶ τῶν ὑποβάθρων τῶν ὁποίων ἐπὶ μὲν τῶν δύο ἀντιθέτων πλευρῶν ἦσαν τὰ Βασιλικὰ Οἰκόσημα, ἐκ δὲ τῶν λοιπῶν δύο, ἐπὶ μὲν τῆς μιᾶς τὸ

στοιχεῖον **Γ**, ἐπὶ δὲ τῆς ἐτέρας ἐν μέγα **Ο**.

Ἐν τῷ μέσῳ δ' ἐστρώθη τάπητες τὴν στιγμὴν τῆς ἀποβάσεως τῶν Βασιλέων.

Εἶχε παρέλθει ἡ δωδεκάτη καὶ οὔτε Βασιλεὺς ἐφάνετο, οὔτε κανόνι ἤκούετο.

Εἰσῆλθομεν εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν ξενοδοχεῖον νὰ προγευματίσωμεν, ἀφοῦ ἡ καλὴ Πετρούπολις ἐκλείσει τὸ καλλιστον Ἑστιάτοριον διὰ τὸ ἀφιλόκαλον τῶν Πειραιωτῶν.

Εἰς τὸ Ἑστιάτοριον ἐκεῖνο οὐδέποτε ἐκακοφάγαμεν.

Ἡ μαγειρικὴ τοῦ ἦτο μαγειρικὴ μεγάλου σπητιοῦ.

Τὸ καλλίτερον πιλάφι ἐβλάστανεν ἐκεῖ, ὡς νὰ ἦτο τὸ ξενοδοχεῖον Ἰνδία.

Τὰ φρέσκότερα ψάρια ἐπήδων ἐκεῖ μπροστὰ σου ζωντανὰ ζωντανὰ, καὶ ὅμως ψημένα ψημένα.

Ἡ εὐωδιστέρα πουδίγγα ἐξέχυνε τὸ μῦρόν της ὑπὸ τὴν χαμηλὴν ὀροφὴν τοῦ Ἑστιάτοριου.

Ἐνίοτε Νηρηΐς τις ἀγνώστων χωρῶν ἐχρύσωνε τὴν τράπεζαν μὲ τὴν ραδινὴν της ἀνατολὴν.

Καὶ ὅμως ἐπλήρονες εἰς τὴν Πετρούπολιν, ὡς πληρόνεις καὶ εἰς τὰ στομαχοφθορεῖα τῶν Ἀθηνῶν.

Αἱ κακαὶ γλῶσσαι ἔλεγον ὅτι τόσον καλὴν *κουζίνα* εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα τὴν ἔτρεφεν ἐν καλὸν χαρτοπαίκτητον εἰς τὸ δεύτερον.

Ἀγνοοῦμεν.

Ἡμεῖς ἐκερδιζόμεν εἰς τὸ πρῶτον, χωρὶς νὰ χάνωμεν εἰς τὸ δεύτερον.

Τώρα ποῦ ἔχασεν ὁ Πειραιεὺς τὸ Ἑστιάτοριον τῆς Πε-

τροπόλεως, μοῦ φαίνεται ὅτι ἔχασεν ὁ κύριος αὐτὸς τὴν γαστέρα του.

Κύριοι Πειραιεῖς, φροντίσατε νὰ τὴν ἀναπληρώσητε.

*

Ἐλεγον λοιπὸν ὅτι εἰσῆλθον εἰς τὸ πρῶτον τυχὸν ἱσόγειον Ἑστιάτοριον.

Δὲν ἦτο πολὺ κακόν.

Ἦτο κατὰ τὸ σύνθηρες καὶ ξενοδοχεῖον καὶ ταβέρνα.

Ἀλλὰ εὐγενεστεροῦ εἶδους.

Ἡ ταβέρνα, ὡς νὰ ἐντρέπετο, ἦτο κρυμμένη ὑπὸ τῆς αἰθούσης.

Ἐν δὲ τῇ αἰθούσῃ ὑπῆρχεν ἀρκετὴ Εὐρώπη κλεισμένη μέσα εἰς κουτιά τόνων, ἀστακῶν, σαρδελῶν, σολομῶν καὶ ἐντὸς φιαλῶν Δρέερ, Οἰκονόμου, Μονάχου καὶ Παίλ-Αἴλ.

Ἠρώτησα νὰ μάθω τ' ὄνομα τοῦ ξενοδοχείου.

— Πιστὶ-μοῦ! μοῦ ἀπαντᾷ ὁ εἰς τῶν ὑπηρετῶν.

Ἀνοίγω τὰ μάτια μου ὡς νὰ ἦσαν στρεῖδια καὶ τὸν κυττάζω.

— Εἶνε φραντζέζικα, μὲ λέγει, θὰ πῇ: διάφορα πράγματα.

Ἐξακολουθῶ νὰ τὸν ἀτενίζω ἀσκαρδαμυκτεῖ, δίχην μαθητοῦ ὅστις δὲν ἐννοεῖ κατὶ ποῦ τοῦ εἶπεν ὁ διδάσκαλός του.

Ὁ ὑπρέτης ὑποπτεύεται ὅτι δὲν τὸ εἶπε καλὰ, κάμνει μίαν γύραν κ' ἔρχεται τὴν φορὰν αὐτὴν ἐν πεποιθήσει καὶ μοὶ λέγει:

— Πιστὶ τοῦ!

Μὲ συλλαμβάνουν πλέον τὰ γέλοια ἀκράτητα.

Γελᾷ ὁ σύντροφός μου μεθ' οὐ συγγευματίζω.

Γελᾷ ὁ ὑπρέτης.

Γελῶ ἐγώ.

ΑΠΟ ΤΟΥ ΟΥΡΑΝΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΗΝ.

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθ. 360)

Ἐάν ποτε συμβῇ Ἰσότης παρὰ τοῖς ἀνθρώποις, ὡς συνεβούλευσα ἐγώ, διὸ καὶ οἱ σήμερον σοσιαλισταὶ μοὶ ἀπονέμουν τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ Προέδρου, οὐχὶ ὀλιγωτέρα καταστροφὴ θὰ ἐπέλθῃ διότι αἱ φυσικῶς ὑπάρχουσαι διαφοραὶ μεταξὺ τῶν ἀτόμων, αἱ προσερχόμεναι ἐκ τῆς φυλῆς, τοῦ κλίματος, τῆς ἡλικίας, τῶν φυσικῶν καὶ διανοητικῶν ικανοτήτων, τῆς περιουσίας, τῆς ἀνατροφῆς καὶ μυρίων ἄλλων, (τὰ πλεῖστα τῶν ὁποίων ὁ ἀνθρώπος δὲν δύναται δι' οὐδενὸς μέσου ἢ νόμου νὰ μεταβάλῃ) χαράττουσι βαθεῖας τάφρους μεταξὺ αὐτῶν. Ὁ Ἀριστοτέλης εἶπεν ὅτι ἕνεκα τῆς διαφορᾶς τυχῆς αἰωνίως θὰ ὑπάρχῃ ἡ δουλεία καὶ ἔχει δίκαιον, διότι μέχρι σήμερον ὀρίσται, ἂν καὶ ἔχῃ ἄλλην μορφήν, ἵσως

δὲ χειροτέραν ἢ ἐπὶ τῆς ἐποχῆς του. Καὶ ὁ Πλάτων ὁ ὄνειρευόμενος εἶπεν ὅτι οἱ Ἀθηναῖοι ἐγεννήθησαν διὰ νὰ διοικῶσι, οἱ δὲ βάρβαροι νὰ ὑπακούωσι. Ὁ Proudhon δὲν εἶπεν εὐφως, προκειμένου περὶ τῆς ἀνισότητος τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ ἀνδρὸς, ὅτι ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ κατέχῃ ἐν τῇ κοινωνίᾳ θέσιν μετὰ τῆς κλίνης της; Ἐὰν λοιπὸν κηρυχθῇ, ὑποθετόν, διὰ μιᾶς κυβερνητικῆς διαταγῆς ἐνὸς λαοῦ ἡ Ἰσότης ἀπέναντι τοῦ νόμου (ἂν καὶ σήμερον ὡς πρὸς τὸν νόμον ὑπάρχει ἡ Ἰσότης, ἀλλὰ μόνον κατὰ γράμμα, διότι ὁ δικαστὴς πάντοτε ἔχει ὑπ' ὄψιν τὴν ἀτομικὴν ἀξίαν τοῦ δικαζομένου) καὶ ὡς πρὸς τὴν περιουσίαν, τοῦτο θὰ ἦτο τὸ ἄκρον ἄκρον τῆς ἀδικίας, συνέπεια δὲ θὰ εἶνε ὁ ἐμφύλιος πόλεμος διότι οὐδὲν ἄτομον ικανὸν θὰ παραδεχθῇ ὥστε ὁ φυσικῶς πλησίον τοῦ ἀνίκανος νὰ δρέπῃ ἐξ ἴσου τοὺς καρποὺς τῶν κόπων του. ἐπειδὴ δὲ ἐν καιρῷ Ἰσότητος ἀνθρωπίνως εἶνε ἀδύνατον νὰ ἐκτιμῇται τις καὶ τὰς ἐλαφροτέρας ἀποχωρήσεις τῆς ικανότητος τῶν ἀτόμων, εἰς τρόπον ὥστε νὰ διανείμῃ ἀναλόγως καὶ τὸ δίκαιον, εὐκόλως τότε συμπεραίνει τις τὸ ἀνεφάρμοστον τῆς Ἰσότητος. Παραλείπω πλέον νὰ εἶπω ὅτι, καὶ ἐὰν ἐφηρμόζετο αὕτη, πᾶσα πρόσδος τῆς ἀνθρωπότητος θὰ ἀνεστέλλετο, διότι θὰ ἔλειπε τὸ Steam, ὁ ἀτμὸς ἐκεῖνος, ὅστις κινεῖ τὸν ἀνθρώπον καὶ τὸν ἀναγκάζει νὰ ἐνεργῇ ἀδιακόπως, ὅταν εὐρίσκηται μόνος εἰς τὴν σκληρὰν πάλην ὑπὲρ τῆς ὑπάρξεως, ἐνθα εἶνε ἀνάγκη, διὰ νὰ ἐξασφαλίσῃ ἐκυτὸν, νὰ ἐκγυμνάζῃ

Ὅτε ὁ διευθυντὴς τοῦ Ξενοδοχείου πληροφορούμενος τί ἐρωτῶ, μοι λέγει αὐτὸς τὸ ἀληθές ὄνομα τοῦ Ξενοδοχείου :

— Ποικίλη Στοά !

Ἐξήτουν νὰ συγκατήσω τὸν γέλωτά μου, φοβούμενος ὅτι θὰ καταισχυνηθῇ πολὺ ὁ ὑπρέτης.

Ἀλλὰ τὸ σκυλὶ ἐπέμενε νὰ μᾶς λέγῃ :

— Τί νὰ σὲς κάνω, ποῦ τὰ ξέρω ἐγὼ τὰ φραντζέ-
ζικα !

Τὸ πρῶτον κανόνι ἐδρόντισε.

Ὅπου φύγη φύγη !

Ἐμπροσθοφυλακὴν πρὸς τὴν προκυμαίαν ἐσηματίσαν οἱ λούστροι, ἐν ἀλαλαγμῷ.

Τὸ λούστρικὸν στοιχείον ἀναλυθεὶς ὑπὸ τοῦ κ. Χρηστομάνου εὐρέθη ὅτι εἶναι ἡ βάσις πάσης διαδηλώσεως.

Καὶ πρὸ πάντων βασιλικῆς.

*

Μὲ τὸ πρῶτον κανόνι ἐπιθαινόμεν λέμβου καὶ ἀναγόμεθα νὰ ἀντικρίσωμεν τὴν Ἀμφιτρίτην.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ γῆ εἶναι στρογγύλη, βλέπομεν πρῶτα τὴν σημαίαν τῆς, ἔπειτα τὸν ἱστὸν τῆς, ἔπειτα τὸ κράνος τοῦ κ. Χαδζηπέτρου, καὶ ἐπὶ τέλους τὴν ἰδίαν, ὑψηλὴν, ἰσχνὴν, χαρίεσσαν, κοκέτταν.

Τὸ θέαμα τοῦ λιμένος ἦτο λαμπρόν.

Τὰ ἡμέτερα πολεμικὰ καὶ τὰ τυχόντα ἐκεῖ ἐπ' εὐκαιρίᾳ ῥωσικὰ χωρισμένα εἰς δύο πτέρυγας ἀπετέλουν εἶδος ὑγρᾶς αἰθούσης, προπαρεσκευασμένης διὰ κοτιλιῶν.

Ἐνοήσαμεν ὅτι ἡ χορογραφικὴ αὕτη κατὰτάξις ὡφείλετο εἰς τὸν ἀξιότιμον Λιμενάρχην τοῦ Πειραιῶς.

Ἐκαστον πλοῖον μὲ τὸ πλῆθος τῶν πολυχρῶμων καὶ

πολυσηματίστων σημαῶν του ὁμοιάζεν Ἀρλεκίνον. Ὁλίγον ἂν ἐνέτεινες τὴν φαντασίαν σου, θὰ ἐπερίμενες ν' ἀκούσης φαιδρὰ ντίν-ντίν κωδωνίσκων. Ἐπὶ τῶν κεραϊῶν τῶν ἱστῶν ἱστῆντο ἀτρόμητα τὰ ναυτάκια μας, ὡς νὰ ἤθελον νὰ χορεύσουν τὸν συρτόν. Πρὸς τὸ βάθος δὲ τοῦ λιμένος, ὅπου εἶχε σχηματισθῇ ἐκ τῶν κανονοβολισμῶν πυκνὴ οὐίχλη, αἱ βερκοῦλαι μὲ τὰ λευκὰ πανάκια των ὁμοιάζον πρὸς κοπάδι μεγάλων περιστερῶν.

Ἡ Ἀμφιτρίτη εἰσέρχεται καμαρωτῇ. Τὸ Ζήτωσαν οἱ Βασιλεῖς ἀντηχεῖ βροντῶδες ἀπὸ τῶν ἱστῶν ὡς δι-
σύλλαβον αα-λεῖς. Αἱ μουσικαὶ τῶν πλοίων παιανίζουσι τὸ βασιλικόν. Μία λέμβος εἰκοσάκωπος φέρει τὸ ὑπουργεῖον πρὸς τὴν Ἀμφιτρίτην. Ἄλλη τοὺς ὑπασπιστάς καὶ τὰ λοιπὰ σκυλλόγια τῆς αὐλῆς. Πλησιάζομεν καὶ ἡμεῖς μὲ τὴν ἰδικὴν μας. Οἱ ὑπουργοὶ ἀναβαίνουν ἀσκεπεῖς. Καὶ μένουσι ἐπὶ ἱκανὰ λεπτὰ τῆς ὥρας ὡς προσκυνηταὶ εἰς τὴν θύραν τῆς πρώτης θέσεως. Τοὺς ἐλυπήθη ἐγκαρδίως. Τὰ ἐξιωτικά μου ἐνστικτα ἐπανεόττησαν. Δὲν ἐνόησα μὲ τὸ καπέλλο κάτω οὔτε πρὸ τοῦ Θεοῦ μου νὰ παραστῶ. Μόνον πρὸ τῆς Πεντάμορφης δύναμαι ν' ἀποκαλυφθῶ μεθ' ὑπερήφανείας.

*

Ἡ Βασιλικὴ ἀτμάκατος παραλαμβάνει τὴν Βασιλικὴν οἰογένειαν. Προηγεῖται αὐτῆς ἡ ὑπουργικὴ λέμβος.

Αἱ ζητωκραυγαὶ πυκνοῦνται, συμπυκνοῦνται, συνεννοῦνται εἰς μίαν μάζαν κραυγῆς πολυσυνθέτου.

Ἡ οἰογένεια ἀποδιβάζεται ἐπὶ τῆς προκυμαίας. Καὶ ἀπὸ τῆς προκυμαίας εἰς τὰς ἀμάξας των.

Ἡ οἰογένεια σπεύδει εἰς τὸν σταθμὸν τοῦ σιδηροδρόμου.

Ἐπερίμενε ν' εἰδικὴν ἀμαξοστοιχίαν.

Εὗρεν ὅμως γενικὴν ἀμαξοστοιχίαν.

ἀενάως ὅλα τὰ διανοητικὰ καὶ ἠθικὰ κεφάλαιά του. Καὶ ναὶ μὲν ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ περιπτώσει, ἥτις καὶ ὑφίσταται σήμερον, ὑπάρχουσι πλεῖστοι ἀδικίαι καὶ βλάβαι καὶ κακουργήματα καὶ πόλεμοι καὶ καθεξῆς, ἀλλ' αὐτὰ εἶνε ἀναγκαῖα κακὰ, διότι ἄνευ αὐτῶν δὲν γίνεται πρόοδος. Ὅτι προορισμὸν καὶ δύναμιν ἔχει ὁ ἄνθρωπος, εἶνε νὰ τὰ καταστήσῃ σχετικῶς σπανιώτερα. Μόνον κατὰ ἑκάτον ἡ διακόσια ἔτη ἄπαξ, εἶνε καλὸν νὰ γίνηται ἡ διανομὴ τῆς περιουσίας ἐν μιᾷ κοινωνίᾳ, διὰ νὰ ἐξουδετεροῦται κἄπως ἡ ἀδικία καὶ ἡ βλάβη, ἥτις συνήχθη κατὰ τὸ διάστημα αὐτό. Οὐδὲν μέτρον σταθερὸν καὶ ῥιζικὸν εἶνε ὠφέλιμον, τούναντίον μάλιστα εἶνε καταστρεπτικόν. Πρέπει νὰ ἔχῃ τις ὑπ' ὄψιν ὅτι οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶναι ἐκ γύφου, καὶ ἐπομένως νὰ θέλῃ νὰ τοὺς διατάξῃ τις κατὰ τὸ δοκοῦν, ἀλλ' εἶναι πλήρεις ζωῆς, ἐξ οὗ καὶ ἐπέρχονται αὐτομάτως αἱ διαφοραὶ μεταξὺ των. Οὐδέποτε πρέπει νὰ λείψῃ τὸ καλόν· ἀλλ' οὐδέποτε νὰ λείψῃ καὶ τὸ κακόν, τὸ κακόν ὅμως πρέπει νὰ ᾔηται εἰς ὀλιγωτέραν ποσότητα· τὸ ἀπολύτως καλὸν καταστρέφει, ὡς καὶ τὸ ἀπολύτως κακόν· ἡ συνύπαρξις αὐτῶν ἀποτελεῖ τὴν πρόοδον· ἂν ἀποκλεισθῇ τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν, τότε τετέλεσται· ἡ ἰδεώδης εὐδαιμονία ὑπάρχει ἢ εἰς μέγαν νοῦν ὀνειρευόμενον, ἢ εἰς ἀμαθίαν.

Φαντάζομαι τὴν στιγμὴν ταύτην, ὅτι βλέπω ἕνα ἄνθρωπον θαυμάζοντα μαγευτικὴν τινα πρωίαν ἔαρος τὴν Φύσιν μὲ κεκλήνους στόμα ἀπὸ τινος λόφου· βλέπει τοὺς

λαμπροὺς καὶ χλοεροὺς λειμῶνας μὲ τὰ ὠραῖα δεινὰ δένδρ' ἡλ' ἄσπετον κρύπτοντα εἰς τοὺς κόλπους των τόσους ἔρωτας ἐξ ἱριδῶς πεπλασμένων πτηναρίων ἀναμιγνυόντων εἰς τὸ ἄρωμα τῆς πρωϊνῆς αὔρας τὸ γλυκὺ ἄσμα των· ἄνθη ἐπιδεικνύοντα ὅλην τὴν γυμνὴν θαυμασίαν καλλοσύνην των ἄνευ αἰδοῦς εἰς τὰ ὄμματα τοῦ πρώτου τυχόντος ἐντόμου περιϋπταμένου καὶ ἀερίζοντος ὡς καλλιτεχνικώτατον ῥιπίδιον τὸ τρυφερόν καὶ πλήρες ἀρώματος σῶμα αὐτοῦ. Λαγῶς ἀσπάζεται τρυφερώτατα τὴν σύζυγόν του ὑπὸ τινα εὐωδιῶντα θύμον· ἡ ῥοδοδάκτυλος αὐγὴ ἀφυπνίζει ἡσυχῶς καταπεπνημένον λύκον, ὀμιλοῦσα εἰς τὸ οὖς του διὰ τοῦ γλυκέος ψιθυρίσματος τῶν φύλλων· σειρὰ κυανῶν ὀρέων ἐκτείνεται εἰς τὸν ἄπειρον ὀρίζοντα περιβαλλόντων τὴν ὠραίαν πρασίνην πεδιάδα καὶ ἐνούτων αὐτὴν μετὰ τοῦ θαυμασίου γλαυκοῦ οὐρανοῦ· θάλασσα ἡμέρος, γαληνικὰ ὠθούμενη εἰς ἀθῶν ἐγκλημα ὑπὸ τῆς δροσερᾶς τῆς αὐγῆς αὔρας διὰ νὰ δώσῃ πρωϊνὰ τινα τρυφερά φιλήματα εἰς σκληρόν καὶ ἀκαμπτον βράχον· ὁ ἀδαμάντινος ἀστήρ τῆς Ἀφροδίτης συμπληροῖ τὸν ἐκθαμβοῦντα στολισμὸν τῆς ὠραιωτάτης γυναικὸς, τῆς φύσεως! πανταχοῦ μαγευτικὴ ἡσυχία! Ἀκούω τὸν ἄνθρωπον ἐν ἐκστάσει ἐκράζοντα τὸν θαυμασμόν του διὰ τὴν μεγαλοπρεπὴ ταύτην ἁρμονίαν !

Ἀλλὰ δὲν συλλογίζεται ὁ ἄσκων οὗτος ἄνθρωπος ἀντὶ πόσων θυσιῶν ἐξυγοράζεται ἡ ἁρμονία αὕτη; δὲν φροντίζει νὰ ἰδῇ καὶ τὸ revers de la médaille, ὡς λέγουσι

Διότι πρὸ τῆς Α. Μ. τοῦ Βασιλέως ὑπάρχει ἡ Α. Μ. ὁ Ἀτμός.

Οἱ ὑπουργοὶ συγκαθάνται μὲ κλητῆρας καὶ οἱ πρέσβεις μὲ χωροφύλακας.

Τοῦτο ὁ κ. Κοσονάκος τὸ ὑπολαμβάνει εἰδικὴν τιμὴν καὶ δυσαρεστεῖτε διότι ὁ διευθυντὴς τοῦ σιδηροδρόμου ἐξέβαλεν αὐτοδικαίως ἕνα κλητῆρα ἀπὸ τοῦ βαγονίου τῶν πρέσβων.

Ἡ ἀμαξοστοιχία ἀναχωρεῖ. Ὅπου σταθμὸς καὶ ζητωκραυγαί. Εἰς Πειραιᾶ τὸ πλῆθος διπλασιάζεται καὶ τριπλασιάζεται. Ὅλοι αἱ ἀρχαὶ χύνονται εἰς τοὺς δρόμους, ζητοῦσι ἀμάξας. Τὸ παπαδολόγιον εὐλογεῖ τὴν οἰκογένειαν. Ἡ οἰκογένεια ἐπιθαίνει τῶν τεθρίππων τῆς καὶ διελαύνει τὴν Ὁδὸν Ἑρμοῦ.

*

Ἐδῶ καταθέτω τὴν προαπεικινὴν μου ἀποστολὴν εἰς χεῖρας τοῦ πρωτεύουσιν Ὁνούλου καὶ ἀποσύρομαι εἰς τὸ μικρὸν μου συρικτικὸν ἐργαλεῖον.

Κρῖ. Κρῖ.

ΟΙ ΒΑΣΙΛΕΙΣ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

- Θὰ μείνης βρὲ 'στὸ σπῆτι; ἐβρυχάτο ὁ σύζυγος.
- Ὅχι, Κυρία Μάρθα... ἐψέλλιζεν ὁ σύζυγος.
- Ὅχειά νὰ σὲ φάῃ!

Καὶ στρέψασα τὰ νῶτα μεγαλοπρεπῶς κατηνύθη πρὸς τὸ δωμάτιόν της, ὁπότεν μετ'ὀλίγον ἐξῆλθε φέρουσα πᾶσαν τὴν πανοπλίαν τοῦ Κυριακοῦ καλλωπισμοῦ, καὶ διευθυνθεῖσα πρὸς τὴν ἐξώθυραν, πρὶν πατήσῃ τὸ πόδι της εἰς τὸν δρόμον, ἐστράφη καὶ εἶπεν ἀδιαφόρως πρὸς τὸ κε-

ραυνωμένον ἡμισὺ της: — Σοῦπα, καὶ βραστό! Ἦτο τὸ τρυφερόν της au revoir.

*

Ὁ σύζυγος, ὁ ἀφιλότιμος, κατὰ τὸ σύνθημα λούσιμον τῆς συζύγου, καὶ ἡ Κυρία Μάρθα, κατὰ τὸ εὐσεβὲς βᾶπτισμα τοῦ συζύγου, εἶναι ἐν ἐρατεινὸν ζεῦγος, ὅπερ λαμβάνω τὴν τιμὴν νὰ παρουσιάσω μόνον εἰς τοὺς ἀναγνώστας μου σήμερον, καὶ τοῦτο ἐπὶ τῇ χρυσῇ εὐκαιρίᾳ μιᾶς βασιλικῆς ἐλεύσεως, ὑποσχόμενος ἐν τινι τῶν προσεχῶν χειμερινῶν συναντήσεών μας νὰ προσφέρω αὐτοὺς ἐν τῇ αἰθούσῃ τῶν στηλῶν μου ὡς ἀλλεπάλληλα κύπελλα τείου.

Ἡ Κυρία ἐξῆλθε νὰ συνενώσῃ τὸν χεῖμαρρον τῆς ἐορτασίμου ἐσθῆτός της μὲ τὴν μεγάλην θάλασσαν τῶν Ἀθηναίων, θάλασσαν ὑποδοχῆς. Ἐν δὲ τῇ ὑψηλῇ αὐτῆς ἐπὶ τοῦ οἴκου προνοίᾳ ἐνεκαθίδρυσεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, οὐχὶ εὐτελεῖ τινα κουζίαν, ἀλλὰ τὸν σύζυγον.

*

Περὶ τὴν μεσημβρίαν ἐπαναυρίσσω τὸν σύζυγον εἰς τὸ μαγειρεῖόν του φέροντα ἀκόμη τὴν ποδιὰ τῆς ὑπηρεσίας, καὶ μονολογοῦντα: ἂν ἡ Κυρία ἀπῆρχετο βασιλίσσα, ὁ Κύριος ἐγένετο φιλόσοφος! Καὶ ἔλεγε προσεκτικὰ προσεκτικὰ μὲ τὴν καθαρεύουσαν γλῶσσάν τρυ: Ὑπάγουν νὰ ἴδουν τοὺς βασιλεῖς! Δι' ἕνα ἄνθρωπον, διὰ μίαν γυναῖκα, νὰ γίνωνται τοιαῦτα πράγματα! Ἐγὼ δὲν δίδω ἕνα παρὲν διὰ τοὺς βασιλεῖς! Καὶ ἔκοπτεν εἰς τὸ πιάτο εὐώδης κρίμμου.

*

Δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ εἶπω ὅτι δὲν συνεμερίσθην τὴν γνώμην τοῦ κρομμυδοκόπτου δημοκρατικοῦ, φρονῶν ὅτι καὶ οἱ βασιλεῖς ἔχουσι σχετικὴν ἀξίαν ἐν τῷ κόσμῳ τού-

οἱ Γάλλοι;

Ἡ ὑπαρξὶς ἐκείνων τῶν θαυμασθέντων πτηναρίων οφείλεται εἰς τὴν σκληρὰν καταδρόχισιν ἀπειραρίθμων μικροσκοπικῶν ζωφίων, τῶν ὁποίων ἡ ἀπώλεια εἶνε ἡ εὐδαιμονία τοῦ ὥραίου πτηνοῦ. Τὸ τρυφερόν κελεύσμα τούτου κόπτεται αἴφνης εἰς τὸν λάρυγγά του, ὑπὸ τῆς ἀκαίρου ἐπισκέψεως ἐνὸς γυπὸς. Ὁ ἀναιδὴς λύκος δὲν σέβεται τὴν κλίνην τοῦ δειλοῦ λαγωῦ, ὅστις λίαν προθύμως θὰ τῷ προσέφερε τὴν παρὰ τῇ συζύγῳ θέσιν του, εἰδὼς ἐπρόκειτο μόνον περὶ μοιχείας: εἰδὼς ὁ χῆρος λαγὼς διαφύγῃ νὰ χρησιμεύσῃ ὡς πρόγευμα εἰς τὸν λύκον, τότε καταφεύγει εἰς τὴν ὑπηρεσίαν ἐνὸς ξενοδόχου διὰ νὰ διέλθῃ τὸ ἐπίλοιπον μέρος τῆς μαύρης του ζωῆς.

Ὁ ἀτρόμητος λέων ἐκδικεῖται, ἂν καὶ ἀργὰ ὀλίγον, τὸν δολοφονηθέντα καὶ ἀτιμασθέντα λαγῶν. Ἡ δροσερὰ ἐκείνη αὔρα φέρει εἰς τοὺς κύλπους της τὰ φοβερώτερα δηλητήρια διὰ τε τὰ φυτὰ καὶ τὸν ἄνθρωπον. Ἡ ἡμέρας ἐκείνη θάλασσα ἐξογοράζει τὴν ἡσυχίαν της διὰ φοβερὰς τρικυμίας εἰς ἕν ἄλλο μέρος τῶν εὐρέων νῶτων της καταβροχθίζουσα πλοῖα καὶ ἀνθρώπους: ὁ δὲ μὲ κεχνὸς στόμα ἐν ἐκστάσει θαυμάζων ἀπὸ τοῦ λόφου ἄνθρωπος δολοφονεῖται αἴφνης ὑπὸ ἐνὸς μαγιάτου ἢ ἄλλου ἀνθρώπου. Πανταχοῦ καταστροφή! ἀλλὰ ἀκριβῶς διὰ τοῦτο ὑφίσταται ἀρμονία: οἱ ἴδιοι νόμοι διέπουσι καὶ τὴν ἀνθρωπότητα.

Τώρα, ὦ πολυελαίε μου πατερ, εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς

εἶπω ὅτι, ἀφοῦ δὲν πρέπει καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρχῃ Ἰσότης, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ ὑπάρξῃ καὶ Ἀδελφότης; διότι αὕτη στηρίζεται ἐπὶ τῆς Ἰσότητος, δηλαδὴ ἐπὶ ἐνὸς ἀτόπου: πρέπει νὰ ὑποτεθῇ ὅτι συνεστήθῃ ἡδὴ ἡ Ἰσότης, καὶ ἐπομένως οἱ ἄνθρωποι δὲν ἔχουσι παρὰ νὰ φέρωνται πρὸς ἀλλήλους ὡς ἀδελφοὶ πλέον: νὰ ἀγαπῶσιν ἀλλήλους ὡς ἀδελφοί, διότι ὅταν δὲν εἶνε ἔτσι οἱ ἄνθρωποι, δὲν εἶναι δυνατόν καὶ νὰ ἀγαπῶνται: ἡ κοινωνία μᾶς διδάσκει ἀρκετὰ σαφῶς περὶ τούτου. Ἐκτὸς τούτου τῆς θελήσεως, οὔτε ἐξ οἰωνδῆποτε φιλοσοφικῶν ἀρχῶν δὲν χωνεύει τις πολλαίαις ἄλλον, μόνον καὶ μόνον, διότι δὲν τὸν χωνεύει: ἐπομένως εἰς ἀντιπαθητικὰ ἄτομα δὲν δύναται νὰ κάμῃ τὸ αὐτὸ καλὸν, τὴν αὐτὴν θυσίαν, οἶδον καὶ εἰς τὰ ἀγαπώμενα ἢ λατρευόμενα. Ἡ Γῆ εἶνε πολὺ μεγάλη, οἱ δὲ βραχίονες τῶν κατοίκων της εἶνε πολὺ βραχεῖς, ὥστε νὰ περιπτύξωσιν ἀλλήλους. Ὅτι δύναται νὰ πράξῃ ὁ ἄνθρωπος εἶνε νὰ ἀγαπήσῃ τὸν ὁμοίον του διὰ τὴν στενὴν συγγένειαν τοῦ αἱματός του, διὰ τὴν φιλίαν, χάριν τῶν ὀρέξεων του καὶ τῶν συμφερόντων, χάριν τοῦ σχετικοῦ δικαίου καὶ τοῦ γενναίου χαρακτήρος. Ὁ ἐγωϊσμός οὗτος ὑπηρετεῖ πολὺ περισσότερον τὸ γενικὸν συμφέρον τῆς ἀνθρωπότητος ἢ ὁ χιμαιρικὸς ἐκείνος χριστιανικὸς ἀλτρουισμός (altruismus). Βεβαίως ἡ παγκόσμιος ἀδελφότης εἶνε τὸ ἰδεῶδες τῶν ἀνθρώπων: ἡ ἰδέα αὕτη ἔχει τι τὸ γενναῖον, τὸ ἐνθουσιαστικὸν καὶ τὸ ἀφε-